

ÚJSÁGVÁRI

2006-2007. évf. 11. szám

ujsgvari@yahoo.com

www.ujsgvari.fw.hu

március

SZUPER SULI

Mindig is tudtam, hogy nagy dolog ságvárisnak lenni. A diákok tökéletesek, okosak, viccesek, az elsős lányok negyedikig megtartják szépségüket, és a legtöbb srác – persze csak utánam – jóképű, izmos és sportos. Igen, ez a sulis az a tökéletes utópisztikus hely, amit olyan sok író műveiből ismerhetünk, pótolhatatlan értéke városunknak, országunknak, sőt egész Európának! Egyes források szerint nemcsak Jáksó László, hanem George W. Bush, valamint a francia Jacques Chirac is e gimi padjait koptatta. Az idei francia köztársasági elnöki választások nagy esélyese, a sikeres politikus, Nicolas Sarkozy, azaz Sárközi Miklós is a Ságvári francia szakán végezhetett ...

A többszáz jelenlegi ságváris, vagyis a S.E.G.G.-fejek (lefordíthatatlan magyar szójáték) kitűnő tanáraikra lehetnek a legbüszkébbek. Több, mint 80 óriási koponya jár be nap mint nap intézményünkbe, hogy átadja tudását a fiatalabb generációnak. Bátran elmondhatjuk, sok ész szorult ebbe az iskolába.

Azonban elgondolkodtató, hogy a Ságvári Gimnázium csodálatos, szecessziós épülete miért csak most, 2007-ben került fel a védett műemlékek listájára. De ne zörögtölődjünk, valószínűleg, akik ezt a listát összeállítják, nem ságvárisok! Nem várhatjuk el, hogy mindenre kiterjedjen a figyelmük ...

A ságváris életérzés maga a tökély, így javaslom, kezdeményezzük a

„ságváris” szó felvételét a Magyar Értelmező Kéziszótárba a következő magyarázattal: „melléknév, a huszadik század második felében keletkezett szó, melyet mind az irodalmi, mind a köznyelv a legmagasabb jelzőként használ kitűnő személyek, művek jellemzésére. Pl.: Ez egy ságváris mű! Ez egy fantasztikus, felbecsülhetetlen értékű, egyedülálló mű.”

Gát Ákos Bence

- KIS MÚZEUM EGY NAGY EMBERNEK
2.
- MÍA, AVAGY HOGY ÍRNAK A MAI NAGYOK
3.
- HÓ VÓT, HÓ NEM VÓT, AVAGY SÍTÁBOR 2007
5.
- KEDVENCEINK KEDVENCEI
9.
- PICKKELNEK A PICKRE?
12.
- EGÉSZSÉGÜNKRE
14.

A medvecsaládhoz új albérő érkezik.
Elsőként a medvemama mutatkozik be:

– Jó napot, én vagyok a medvemama!

Majd a medvepapa is kezét fog az idegennel:

– Én meg a medvepapa vagyok.

A jövevény ezután a legkisebb mackóhoz fordul, aki nemigen szeretne bemutatkozni:

– Hát te ki vagy, kisfiam? Be sem mutatkozol?!

– Ja, bocs!

ÚJSÁGVÁRI – CONNECTING „SÁGVÁRIS PEOPLE”

KIS MÚZEUM EGY NAGY EMBERNEK

Az őszi szünetben elutaztam szüleimmal és testvéremmel abba a régi magyar városba, melynek jelentős szerepe volt Ady Endre életében és munkásságában.

Nagyvárad története a XI. századra nyúlik vissza. Ebből az időből került elő az első írásos emlék, ami szerint a várost I. László alapította 1091-ben. A történelem során kétszer is földig rombolták. Először a tatárjárás, majd az 1474-es török betörés után kellett szinte teljesen újjáépíteni. Mindezek ellenére már a XVI. században jelentős gazdasági, vallási, kereskedelmi és kulturális központnak számított. Az 1900-as évek elejéig a polgár város folyamatosan fejlődött, mígnem 1919. április 20-án a román hadsereg bevonult területére. A két világháború között megtartotta gazdasági és kulturális vezető szerepét, az erdélyi magyarság egyik központja volt. 1919-ig, illetve 1940 - 44-ig Magyarországhoz tartozott, ma sajnos a román állam területén található.

A városban nagyon sok gazdagon díszített reformkori magyar épület van, melyek többségének tetején román lobogó látható, habár a helyi önkormányzatok még most sem hajlandóak ezeknek a régi épületeknek a renoválására pénzt adni. Szomorú azt látni, hogy egy hajdan gyönyörű magyar város az idő

lassú múlásával folyamatosan hanyatlik.

Ady így ír a városról: „Nagyvárad s a Nagyvárad Napló volt életemnek s energiámnak tetője.” Újságírói hivatásán kívül Adyt Váradhoz kötötték a közeli barátok, nagy szerelme, Léda és a Hol-

nap mozgalmas korszaka is. Itt teljesedett ki költészete, és alakult ki politikai nézete is. Itt vált kitűnő újságíróvá, támadó, harcos magatartása itt alapozódott meg, lendületes, szellemes s gyökeresen magyar prózai stílusa szintén itt fejlődött ki.

Az Ady-kultusz ápolásában ez a város mindig is az élen járt. Így alakult meg 1956.

november 26-án a nagyvárad Ady Endre Emlékmúzeum. Ennek az intézménynek a székhelye a múlt századfordulón igen népszerű Müller-féle kávéház egykori épülete, amely mai formáját az 1895-ös átépítés során nyerte el. Azért választották, mert ez a kávéház volt a fiatal Ady egyik kedvenc tartózkodási helye, ahol nemcsak szórakozott, de a kor szokásainak megfelelően dolgozott is.

Ki is volt Ady Endre? A huszadik század modern magyar irodalmának talán legnagyobb alakja. „Mikor a magyar nemzet néma nyomorban hevert, s mikor még a lelkekben siket és vak ködök gomolyogtak, Ady Endre lelkében már tisztán égett a felszabadulás örök fénye...” – írta Móricz Zsigmond. A költő úgy érezte, hogy nemzete a betelő sors huszonnegyedik órájához érkezett, s ha késik a feudális eszméket elsöprő forradalom, nem lesz már ideje a demokratikus átalakulásnak beteljesülni. A század elejének jobbra törekvői egyszerre tisztelték benne a költőt, aki nagy lépéssel vitte tovább a verselés művészetét és a jövőbe látó politikust.

Művei – versei és prózai alkotásai – álmait és eszméit tükrözik, melyekből mára már sok minden valósággá vált.

Sokat fáradozott azért, hogy kiemelje hazánkat a kulturális és szociális elmaradottságból, illetve ő volt az a forradalmi költő, aki először kiáltott a társadalmi megújulásért, és akinek munkássága nyomán alakult ki a XX. század magyar szelleme. Mélton lehetünk büszkéek rá!

Fischer Tamás

Amikor ott voltam, első pillantásom arra a fa Ady-szoborra vetődött, melyet egyszerű, de mégis szép magyarországi koszorúk vettek körül. Az épület nem túl nagy, de a felhalmozott gyűjtemény annál teljesebb. Nemcsak Ady életének állomásait írja le, és mutatja be képekkel, hanem rengeteg tárgyi emlék is megtekinthető.

VANNAK JÓ ÖTLETEID? OSZD MEG VELÜNK! JELENTKEZZ SZERKESZTŐNEK AZ
UJSAGVARI@YAHOO.COM CÍMEN

MIA, AVAGY HOGY ÍRNAK A MAI NAGYOK

Magyarországot szokás költőnemzetnek hívni; hiszen - állítólag - itt születik az egy főre eső legtöbb vers a világon. Ehhez képest meghökkentő, hogy nem hallottam semmiféle professzionális képzésről ... eddig.

Anyukám a Jogi Karon dolgozik, így az egyetemi újság (SZTE-REO) újabb és újabb hazajuttatott számaival néha én is olvasgatom. A legutóbbi számban érdekes cikkekre leltem: „Februártól újra indul az íróiskola a Magyar Író Akadémián”. Elemezzük csak! Február ... Íróiskola ... mi? Van ilyen? És újra indul? Eddig is volt? Mi ez? (Na, ennyit a művelt fejemről). Utánanéztem. (Költőként csak ne legyek már ilyen sík... buta.)

A Magyar Író Akadémia a múlt század elején működött, és legendás híre volt! A Négyesy László vezette szemináriumokon olyan neves költők is megfordultak, mint Babits, Kosztolányi és Juhász Gyula. Ez a kurzus nem egyetemi képzésformát takart – s akkor még most is –, sokkal inkább eszmecserét, tanító előadásokat kortárs írók-

kal kellemes környezetben, teaszünettel, konzultálva, élvezve a művészetet, amint elhatalmasodik rajtunk minden szép és jó. A szépírástani felkért írók közt talál-

hatjuk Háy Jánost, Karafiáth Orsolyát, (Lázár Ervint), Spiró Györgyöt, Tóth Krisztinát, Vámos Miklóst – csak hogy a – számomra legismertebbeket emelem ki.

A képzés két szemeszterből áll, elsőként az előadók mutatják be műveiket, vezetnek a kulisszák mögé, s látnak el tanácsokkal, majd azok, akik folytatni szeretnék tanulmányaikat, a második, kisebb csoportokban induló szemeszterben teljesedhetnek ki, vezethetik elő saját tudományuk, elemezhetik alkotásaikat. Aki mindkét szemesztert sikeresen

elvégzi, műveit viszontláthatja művészeti lapokban, az akadémia által kiadott könyvben, valamint irodalmi és alkalmazott írói referens végzettséget kap.

Igen, erről lenne szó. Első gondolatom az volt, hogy nekem ott a helyem, pedig nem épp Karafiáth Orsolyát szerettem volna tanítomnak, de a többiekkel ki vagyok egyezve, úgyhogy felfigyeltem a www.iroakademia.hu honlapot, és a vendégkönyvbe jegyzett kis kérdéssel azt hittem, el is indultam a világhír felé. Pár nap múlva választ is kaptam. Igen, kortól független az egész, nem baj, hogy még csak középiskolás vagyok, regisztrálhatok, és küldenek egy részletes leírást, no meg jelentkezési lapot. Pénteken, kb. fél kettő tájt rajzórán bevillant a mobilom. Ismeretlen szám. Nem tudtam felvenni, de azért visszacsörgettem. Megint hívtak. Erre már lett volna esélyem, hogy válaszoljak, de nem akartam rosszkislány lenni, hagytam, hadd villogjon. Aztán óra után ismét csörgött a telefon. „Jó napot, X Krisztina vagyok, a Magyar Író Akadémiáról...” megállt bennem az ütő. Mi? Ezek?

„MALACSAÉG”

KÉT KIS TENGHERIMALAC GAZDÁT KERES. A JELENLEGI GAZDIKNAK NINCS ELÉG IDEJÜK A GONDOZÁSUKRA, EZÉRT SZÍVESEN ODAAJÁNDÉKOZNÁK ŐKET EGY ÁLLATBARÁTNAK.

ÉRDEKLŐDNI LEHET AZ UJSAGVARI@YAHOO.COM E-MAIL CÍMEN, VALAMINT A SZERKESZTŐKNÉL.

Engem? Telefonon? Ja, bár megadtam a számom! Szóval felhívtak, hogy megkaptam-e a tájékoztatót, szeretnék-e jelentkezni a februári kurzusra, mert még van hely, és beférek. Rábólintottam volna, hogy persze megyek, de szolidan és szeliden megjegyeztem, szüleimé a döntés, még meg kell beszélnem velük. A tájékoztatót újra elküldték, most

meg is érkezett, és még nagyobb kedvet adott az egészhez. Az alábbi fő címek mozgattak meg:

- Államilag akkreditált mesterkurzus
- Kávészünet az írókkal
- MIA Klub-estek
- Irodalmi alkotások publikálása
- Kedvezmények hallgatóinknak

Igen, igen, ez kell, kedvezmény...mennyi is? Középiskolásoknak (oh, tehát én is számítok) röpké negyvenezzerrel kevesebb, mint egyébként... Gondolhatjátok, mennyi...olyan szép gömbölyded számokból áll. Nem, nem kilenc...csak nyolc... meg utána négy nulla...

Ezen a ponton valahogy megtörtem; nem

sírtam, nevettem! Mi csoda? Mennyi pénzt kérnek! Úristen! Hát köszönöm, inkább be-rakok otthon egy Lati-novits-kazettát, és elemezgetem Adyt, meg a többieket!

De persze szívesen ajánlom, ha nem sajnáljátok rá az ... időtöket, a szombatja-itokat.

Nashira

JEGYZET

AZ AUTOMATA SZÜNETE

Minden körülöttem forgott. Alig ismertem őket, nevüket végképp nem, de feltárult a szemem előtt egy kedves kis csoport baráti rajza.

Volt egy Csaba nevű. Kritikus fajta, sunyin mosolygó, aki mindenkit vizslatott. Volt egy Barnabás, aki pingvin volt, őt szerették a csajok. Volt Anett meg Gyöngyi meg Zsófi meg Kitty meg Mesi ..., és azt hiszem más nem. Az Anett meghívta a Zsófit forró csokira, mert vasárnap állítólag Zsófi hívta meg Anettet teára. Barnabás, a pingvin a köztisztviselőben álló szórazótárgymesteri címért küzdött. Ő egy krém-cappuccinót szűrőcsőlő császár volt. Gyöngyi elragadtatott tapsolással kilökte Anett kezéből az „Espresso tejjel”-t, amiben nem is volt tej. Persze mindenki a „Jaj, jól vagy?” ölelések után Csaba őszinte pillantásától sorvadozott ... Az a Zsófi egyébként meg mindig merengett. Megnézte az arra tévedt, sokak szerint fiatalos és jóképű, „To be” becenévre keresztelt testneveléstanárt. A

lépcső felé pislogott, hátha jön valaki JÓ. Gyöngyi hirtelen megrántotta a karját, hogy „Hé, gyere, becsöngették!”. Valóban így volt. Mindenki elindult a földrajzterem felé, nevetve. Barnabás pingvinezett, az Anett törölgette magáról a félig rászáradt

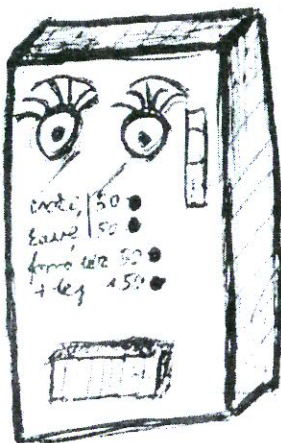
Espresso „tejjel, mégis tej nélkül”-t, amit immáron Gyöngyi szűrőcsől. Csaba magában mosolygott valamin, elhúzta pelyhes száját, és megrázta a haját. A többi jelentéktelen és felesleges volt.

Zsófi megfordult. Rohant. Valami fontosat akart még tenni ebben az elmúlt szünetben. Ő legalább látta, milyen unalmas ez így. Úgy-hogy megszívott még egy forró csokival, és azt hitte, hogy boldog. Talán az volt. Talán nem. Nekem mindenesetre ugyanolyan

szünetem volt, mint a többi. Felesleges. Mert hát én is az vagyok.

Egy felesleges italautomata, aki az „Espresso tejjel”-t is tej nélkül tudja csak adni ...

Nashira

Kép: G. Á. B.

– COMMENT APPELLE-T-ON UN CHIEN QUI N'A QU'UNE PATTE ?
– COMME VOUS VOULEZ, DE TOUTE FAÇON IL NE VIENDRA PAS.

HÓ VÓT, HÓ NEM VÓT

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy gimnázium, úgy hívták, hogy Ságvári. Ennek a gimnáziumnak a különlegességei közé tartozott, hogy minden másodikos diáknak, ha nem is kötelező, de ajánlott elmenni a februári sitáborba. Mivel az Óperencián túli Szlovákia lejtői és az előző évi tábor hangulata nagy benyomást tett a résztvevőkre, a 2007. esztendőben a másodikos osztályokat 77 felsőbb osztályos tanuló is elkísérte.

Az út hosszú volt, 7 órán keresztül mentek mendegéltek a buszok, mígnem a táltos sofőröknek köszönhetően megérkeztek a kimondhatatlan nevű városokba (*Osrblie* és *Drotovna*). A két ország határán rögtön ki kellett állniuk az első próbát: mindenkinek fel kellett mutatni az útiokmányát. Szerencsére minden rendben zajlott, mindenki öreganyjának szólította a határőröket, így könnyen hetedhét határon túl jutott a csapat.

A másodikosok és a felsősök külön szálláson pihentek meg. A sífelszerelések és szobabeosztások rendezése, valamint a vacsora után mindenki „pihenni tért”. Voltak, akik ittak a gonosz szlovák kocsmáros mámorító italából,

melytől különösen vidám állapotba kerültek ...

A második nap a lelkes diákokra ismét nagy feladat várt: meg kellett keresniük az elrejtőzött havat. A szállásoktól pár km-re levő üveghegyen végül megtalálták a jégkirálynő latyakos birodalmát, így léccik nem maradtak szárazon.

A harmadik naptól az ügyesebbek már a talei pályát koptathatták, dacolva a meleggel és a köddel. Itt élethalálharcot kellett vívniuk a hétfejú sárkánnyal, hogy nagy nehezen felférjenek a csodás felvonóra, mely oly-

kor-olykor megállt, kalandos helyzetbe hozva a rajta tartózkodó szegénylegényeket.

Szerencsére a hegynek voltak fekete, piros és kék részei, így mindenki megtalálta a situdásának megfelelő pályát. Persze voltak, akik tévesztettek, s eséseikben bűnhődtek. Néhány vakmerő egyén üstökösként próbált lesüvíteni a pályáról („a cél halál, az élet küzdelem” jelmondatot követve). Őket a tanárok és az oktatók (a csillagszemű *Sanyi*, valamint a csillogó szemű *Gusztí*) hamar elküldték ... az Óperencián túlra.

A hét minden napján, hétórakor a bölcs, s egykoron nagyszakállú *Barok tanár úr* eligazítást tartott, s elmondta, hogy a sísereg „holnap is ugyanott síeli szét a dzsuvát”, ahol aznap.

Miután a ságvárisok megvívták nemes harcukat, fáradtan, mégis sok élménnyel gazdagodva tértek haza napfényes városukba. Ez a történet egytől egyig igaz, aki nem hiszi, járjon utána a www.gyakg.u-szeged.hu oldal képgalériájában!

Gát Ákos Bence

SZALAGAVATÓ

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szalagavató. Szép is volt, meg jó is volt. No de lássuk, miért!

Nem is tudom, vajon hol kezdődik a negyedikesek számára a szalagavató. Amikor szeptemberben párt vadásznak maguknak a keringőhöz, vagy amikor október tájkán elkezdődnek a táncpróbák, vagy talán akkor, amikor a varrónőnél tipegnek, és ruhájukat próbálgatják? Hm. Egy biztos, január 26-án a szalagavató már a világ legtermészetesebb dolga volt számunkra. Aztán persze teltek - múltak a hetek, és most, február végén már rácsodálkozunk, hogy hű, nekünk ilyenünk is volt, és az akkor hogyan lehetett természetes, hiszen most már megint nem az. Tipikus. Félévig izgatottan és intenzíven készülődtünk arra az egyetlen napra, amely oly gyorsan elszállt, s ami után most már ismét csak sóvárgunk.

Miért csak 24 óra volt az a nap? Igazán tehattünk volna most az egyszer egy kivételt, lehetett volna egy icipicivel több is ...

Reggel mindenki öröme megtartották a szalagtűző ünnepséget. Örültek az alsóbb évesek, hiszen elmaradt két órájuk, örültünk mi, mert végre megtűzték bennünket. Nagyon büszkéek voltunk aznap, az utcán csak úgy sugárzott rólunk: „Látod, nekem van ilyenem! Látod, milyen nagy vagyok?” Egy kicsit gyerekes, pedig pont az ellenkezőjét éreztük: hogy felnőttek vagyunk.

Ez persze nem tartott sokáig, mert rohantunk ide-oda, fodrászhoz, sminkeshez, majd végül négykor kikötöttünk a bálnak otthont adó épületben, a *Deák Ferenc Gimnáziumban*. Megtartottuk az utolsó, a fő-fő keringőpróbákat, majd lesiettünk az öltözőkbe, és „gyorsan” magunkra öltöttük az abroncsos (és nem felnis) menyasszonyi ruhákat. Elkezdődött az izgatott várakozás. Hat óra tájkán az *Igazgató Úr* elmondta nyitóbeszédét, és végre műsorvezetőnk, *Gái Ákos Bence* színpadra hívott

örömmámorban úszó párok ugrottak egymás nyakába. „Megcsináltuk!”

A keringősök el, az osztálytáncok a porondon. Elsőnek a *12/a* osztály mutatkozott be. *Tóth Károly* tanár úr egy rövid mondókával nyitotta meg a táncot, kijelentette, kedves diákjai a sok stressztől furán viselkednek. Ezután egy csapat félmeztelen, fűszoknyába öltözött ifjú rontott be a színpadra. A műfaj: *Haka-tánc*. Zene nem volt, az alaphangot a szereplők erős skandálása adta. Az előadás nagyon meglepő, ám éppen olyan élvezetes is volt.

Az a-sok után a *c-sek*

inte tartózkodtak, ám amikor kiderült, hogy a lányok inge alatt mi is rejtőzik – ne tessék félreérteni, a fiúk csupán rájöttek, hogy a lányok tényleg lányok – a női nem sikerrel járt.

Ezután következett a *12/f Hornok András* tanár úrral az élen. A *Star Wars* zenéjére kezdtek az előadást, ami ugyancsak ugri-bugrissá vált. Többek szerint a leglátványosabb a pomponos attrakció volt.

Végül, de nem utolsó sorban a *b-sek* táncát láhattuk. Egy dinamikus, pörgős, élvezetes hip-hop bemutató kápráztatta el a közönséget. Sajnos *Balogh Irén* tanárnő nem szerepelt a fellépők sorában, de ez nem rontotta el az előadást.

A táncok után az éhes végzősök családi körben megvacsoráztak, majd megkezdődött a felhőtlen mulatozás, mely immáron mellőzte a formalításokat. A zenéről és a jó hangulatról a *Zsomboys* együttes gondoskodott, meg persze a táncos kedvű és jó hangulatú diákok, tanárok, és persze az idejében a hazatávozó szülők ...

A mókázás – sokak sajnálatára – hajnal négykor véget ért, pedig többen maradtunk volna még. A gimnázium épülete lassan elcsendesedett, a diákság szétszéledt egy szép, felejthetetlen élménnyel gazdagodva.

Szeretném megragadni az alkalmat, és ezúton köszönetet mondani *Ruzsáli tanár úrnak* a bál megszervezéséért.

Ancsi

minket. Megdobbantak a szívek, eljött a mi időnk, akkor hát kalandra fel!

Magunk is meglepődöttünk, milyen jól sikerült. Nem repült ki senki a forgásoknál, nem esett hasra egyik menyasszonyi ruhás lányka sem, nem buktak föl benne a többiek, nem lett káosz, se botrány, tehát az, hogy rosszul sikerült, szóba sem jöhetett. Állítólag szépek is voltunk, amit szívesen el is hiszünk, bár tudhatjuk, hogy szüleink egy csöppet elfogultak velünk szemben. Miután kivonultunk,

léptek a színpadra. Ők több műfajra építették koreográfiájukat. A fellépők kis létszámáról elterelte a figyelmet, hogy az osztályfőnök, *Sisák Gábor* tanár úr is aktív szerepet vállalt a táncban, diákjaihoz hasonlóan élvezettel végigugrálta a produkciót.

Ezután következtek *Győri István* tanár úr „jóságai”. Ők egy kis történetet adtak elő, egy órákői szünetet jelentettek meg. A lányok a szünet alatt el akarták csábítani a fiúkat, akik ele-

SIEGFRIED, A PANCSEER HŐS

Egyszer volt, vagy van is, a franc tudja ... (Ki foglalkozik ilyen aprósággal?) Németalföldön született egy Siegfried nevű csecsemő. Apja Sigmund bácsi, a király, anyja születésekor meglátogatta Szent Pétert, de nem tért vissza.

A gyerek nőni kezdett, és egyre schwarzeneggeresebb lett. A lányok dögöltek érte a bölcsiben, akkor már látszottak a muszklik, a mell- és hasizom kockásodott. Az oviban nagyon okos volt, és hintalovával is megnyert minden futamot – az óvónő 5:1-hez fogadott rá. 9 évesen elindult kalandot keresni, s találkozott egy kováccsal:

– Szász öcsém! Éppén inást kérésék. Ném állnál bé hozzám?

– De, szívesen – mondta egyszerűen a román ipsének.

Ez után a bájcsevej után Siegfried elment a kováccsal, aki eléggé törte a magyart, ráadásul még pálkás jó reggele is volt.

– Ázonnál munkába állhatsz – mondta a kovács, már-már selypítve.

– Rendben. Mit csináljak?

– Mindjárt ádok egy kálápácsot, és vérd á vását, dé ámíg mélég! – és adta a nagy 5 kilósat. Siegfried kicsit ütött, így a vasnak semmi alakváltozása nem lett.

– Ném, ném! Érósebbén!

Az ifjú kicsit erősebbet ütött.

– Ném! Ném! Még érósebbén!

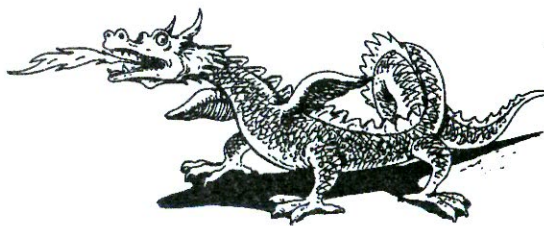
– Jó! – morgott Siegfried, s rávágott egy akkorát, hogy a vas, az üllő és a kalapács eltört.

– Ááá! Éz ügyés volt! Most ézzél, dé érósen!

Most egy 20 kilogrammosat adott neki. Olyan erővel csapott rá hősünk, hogy szétszállt a ház. Majd a kovács elküldte a szénégetőkhöz. Indulás előtt még elrakott egy bugylibicskát, egy száraz zsömlét, egy tésztaszűrőt és egy fakanalat. Így felgyverkezve szállt szembe a világgal.

Elindult az úton, ment-mendegélt, egyszer csak azt látta, hogy eszi a sárkány a kétfejű, lábatlan, klónozott Milka-tehénkéket. Erre felmérgetett, felduzzasztotta hajait, izmait (már ha volt, mert eddigre nem sok maradt, mivel állandóan a tv meg a számítógép előtt ült), és nekiesett a bugylibicskával. Ütötte-verte, ahol érte, és a bugylibicska eltört. A sárkány levetette magáról az erőszakos Siegfriedet, mire a száraz zsömlével elkezdtek kosarazni. Már 20-15-re vezetett a sárkány (!), amikor Siegfried feleszmélt:

– Mit csinálunk mi? Te az ellenségem vagy, és itt kosarazunk! Nem lesz ez így jó! Verekedjünk! (Azért kapok fizetést.)

– Ja, teljesen igazad van. Csak óvatosan, mert nincs tb-m.

– Jól van, szólj, ha fáj!

Már verekednek is. A sárkány pusztá kézzel, Siegfried pedig a tésztaszűrővel, amit ráhúzott a sárkány fejére, és elkezdte rángatni. A tűzokádó már szédült, mire Siegfried elkezdte a fakanállal verni a tésztaszűrőt. A sárkány elájult, és Siegfried azt hitte, feldobta a pacskert. Az egyfejű azonban felkelt, és Siegfriedre támadt, de minthogy hősünk fegyvereit elhasználta, más híján megdobta egy fatörzsszel ellenfelét. Ezt a sárkány nem bírta idegekkel, és visszarepült a barlangjába. Siegfried utánaeredt:

– Már kajálni sem hagyják a sárkányt! Még ilyet!

– Hé, sárkány! Kérsz sült húst?

– Adhatsz!

– Gyere ki! – mondta, s meggyújtotta a farakást a barlang előtt.

– Hogy azt a sárkányos eget! Ez befűtött nekem. Vagy engem? – tanakodott.

Ahogy kiugrott a vackából, a páncélja, a sárkányzsír megolvadt, és patakokban folyt róla. Neki nem esett semmi baja, csak ezután meztelenül járkalhatott. Mikor hozzáért az ifjú ehhez a sárkányzsírhoz, megszilárdult rajta, és már se lándzsa, se kard nem ölhetette meg. Ebből fakadó örömeiben felszerelt egy zuhanycsapot, és elkezdett tusolni. Elővette a BABAsampont és tusfürdőt, s rázendített kedvenc nótájára: La-la-la-laaa, la-la-laaaa-la-laaa-la. Eközben, nem vette észre, hogy egy falevél hullott a vállára, ahova ezáltal nem került sárkányzsír.

Siegfried visszasietett a gaz kovácshoz, és megfenyegette, árulásáért likvidálja, ha nem tud megfelelő választ adni ... (To be continued ...)

– Melyik állat neve a legvidámabb?

– A juhé.

Pszichiátriai vélemény Micimackóékról

Micimackó:

Kórosan mézfüggő szenvedélybeteg, aki mindent megtesz, hogy napi adagjához hozzájusson (fára mászik, méhekkal csípeti össze magát, stb.). Ha nem kap mézet, mély depresszióba esik, gondolkodása lelassul, tökéletesen alkalmatlanná válik mindenfajta társadalmi - közösségi, kooperatív jellegű tevékenységre.

Malacka:

Totál idióta szegény. Szellemi fogyatékos (dadog, képtelen értelmesen fogalmazni, és bizonyára dyslexiás is), a növésben erősen visszamaradt példánya fajtájának. Mivel képtelen másokkal megértetni magát, állandó kisebbségi komplexus gyöttri, nem is beszélve arról, hogy még a leghétköznapibb dolgoktól is fél. Kórlapján szerepel még akut klausztrofóbia és a biztonságérzet teljes hiánya is.

Tigris:

Megalomániás tévképzetes elmebeteg – a veszélyesebb fajtából. Még van győződve arról, hogy a tigrisek a többi élőlény felett állnak, így a Százholdas Pagony önjelölt kiskirályát tisztelhetjük benne. Übermensch-szindrómájához az árja tigris fajhoz való beteges ragaszkodás, s túlfűtött rasszizmus társul. Közösségekbe beilleszkedni képtelen, a társadalom magányos számkivetettje ő, aki elszigeteltségét tettegett vidámsággal és állandó pótcselekvésével, az ugrálással próbálja meg kompenzálni.

Füles:

Súlyosan depresszív alkat. Öregkorára belátta, hogy élete egy kudarc, egzisztenciája pedig valahol a béka tompora alatt van. Nem tudott összegürcölni egy lakásra, ezért – míg társai jó meleg, fűthető odvas fákban vészeli át a teleket – meg kell elégednie egy huzatos fatákolmánnyal (ami Tigrisnek köszönhetően minden második nap összedől). Ez a gyökértelen élet, valamint a fenéken fityegő műfarok, amivel a többiek állandóan piszkálják, egyszerűen elviselhetlenné teszi az életet Füles számára. Öngyilkos is lenne, ha depressziója nem totálisan passzív magatartásban ütközne ki, és ha nem félne az újabb kudarcoktól („Mi van, ha nem sikerül?”).

Kanga:

Elvált asszony, egyedül neveli gyermekét. Az állandó házimunka, valamint rosszcsont kölyke hamar kikészítették Kanga idegeit. Ráadásul, mivel Ausztráliából emigrált bevándorló, idegennek érzi magát a Százholdas Pagony mérsékelt égövi élővilágában. Ennél pedig már csak kóros férfihiánya a rosszabb: egész életében várt az igazira, aki sosem jött el. Ezt a lelki bántalmat beteges tisztaságmániájával próbálja levezetni.

- *Az áll itten, hogy Freud...*

Zsebibaba:

Csonka családból származó egyke, ennek köszönhetően anyuci szeme fénye, egészségtelenül elkényeztetett gyerek. Zsebibabának mindig mindent szabad, senkitől sem kap egy jó nagy maflást, akármit is csinál. Ugyanakkor a Pagony lakói – elsősorban édesanyja – nem fordítanak elég időt az iskolázatására, így biztosak lehetünk benne, hogy felnőttkorára Zsebibaba elkallódott tehetség lesz, aki egy idő után majd az alkoholhoz vagy a droghoz fordul, hogy elfeledhesse a világ kegyetlenségét.

Nyuszi:

Az agresszív-neurotikus páciens iskolapéldája. Hétköznapi félelmeit felnagyítva él, ennek köszönhetően mindig van valami, amiért aggályosodik, illetve mindig van valaki, akin szorongását – heves dührohamokkal és gyakran tettlegességig fajuló tombolással – levezetheti. Elviselhetetlen természetének köszönhetően világ életében agglegény volt, egyenes úton van a bogaras vénemberség felé. A Pagony lakói utálják, de annyira szánalmas, hogy nem merik megmondani neki.

Bagoly:

A Százholdas Pagony legöregebb lakója, aki nem tud mit kezdeni a közte és a többiek között húzódó generációs szakadékkal. Hogy elfogadtassa magát, görcsösen igyekszik tudásával lenyűgözni őket, ám ez leggyakrabban tudálékosságba csap át, így még nevetségesebbé válik. Elsősorban a fiatalabbakat, Zsebibabát és Malackát próbálja megnyerni, ezért joggal feltételezhetünk némi pedofiliára való hajlamot is.

Róbert Gida:

Hát, elég beteg kiscsávó lehetett, ha összehozta a fenti elmeotthont ...

Internetes körlevél

**EURÓPA LEGNAGYOBB DISZKÓJA! TÖBB EZREN MULATNAK EGYSZERRE! ...
... COMING SOON!**

RÉGEN A SÁGVÁRIBAN TANULÓ TANÁROKAT KÉRDEZTÜNK ...

Tanárok	1. Sokat változott az iskola azóta, hogy Ön ide járt?	2. Mi volt a legmeghatározóbb élménye a gimnáziumban?	3. Milyen érzés, hogy egykori tanárai most esetleg kollégái?	4. Mi a kedvenc aranyköpése, amit Ön mondott mint tanár?	Melyik a kedvenc aranyköpése azok közül, amit egy tanára mondott?
Hornok András	Szerintem igen.	Nagyon szép lányok jártak ide, de nagyon jó tanárok is tanítottak. Az egyik szép lány a feleségem, és az egyik tanár miatt lettem magyar-tanár.	Ez nem okoz lelki törést az emberben. Akkor is, most is emberként kezeltek.	A diákok, akiket tanítok, tudnak ilyeneket mondani, én nem.	Nem jut eszembe egy sem.
Kulcsár Péter	Nem az iskola, a világ változott sokat. Eltérések természetesen vannak. Ma például több helyre van kiírva, hogy Sopron. Az én időmben az egyik férfivécé megnyezetének a közepére – hasonlóan titokzatos körülmények között – azt írta fél alak: Vác. Rejtélyek tehát akkor is léteztek.	Kánitz tanár úr egyszer kedélyes fejbiccentés kíséretében azt mondta, megöl. Az is vicces volt, amikor édesanyám a nevenapján kapta kezhez Lajosné tanárnő levelét, miszerint az első félév végén a tanárnő meg szeretett volna buktatni kémiaiából. Egy-egy ilyen incidensnél hosszabb távú hatást tett rám néhány másik tanár. Többek között Nikolényi tanár úr személyisége, vagy Nagy Sándor tanár úr módfelett szórakoztató habókossága.	Az elején retentés volt. Annyira zavarban voltam az első értekezleten, hogy igyekeztem a lehető legrejtettebb zugban megbújni. Ezért egy kabátartó állvány közepében ültem két vállfaközött. Az első félévben alig mertem bemenni a tanáriba. Most már nem félek senkitől. Kivéve talán Kovács István igazgatóhelyettes urat.	Nem tudok aranyköpést írni. Nem tudom, mondtam-e valaha. Az ember ezekre nem készül, ha mond is ilyet. De néhány diákom olykor felírja bizonyos mondataimat. Én még nem olvastam ezeket.	Erdei Imre tanár úr volt a fizika-tanárom, akitől leírhatatlanul retegtünk, bár kiváló humorista volt. Ő mondott rendszeresen olyasmiket, ha valakinek nem jutott eszébe egy képlet: „Ebben a képletben, kérem szépen, szerepel a sebesség. Szerepelhetne persze akár dakszli kutya vagy avokádó gyümölcs is, de ebben a képletben épp a sebesség szerepel.” Fogalmam sincs, miért épp dakszli kutya és avokádó gyümölcs ... Mocsai Andrea tanárnőnek „sem bocsátom meg soha”, hogy még 18 éves koromban is – nem egyszer – „Csucsukámnak” szólított.
Ruzsáli Zsolt	Igen, sokat változott. Akkor még volt B épülete a Ságvárinak. Kötelező volt a köpeny használata. Sokkal liberálisabbá vált az iskola, s az osztályprofil is változott.	Történelem- és magyarórák, valamint a franciaórák és az ehhez kapcsolódó versenyek. Farkas István tanár úr közérthetően és különleges szellemi mélységgel adta le az anyagot. A szépirodalmi művek iránti szeretet megtanítása és ezek értelmezése is meghatározó volt.	Sajnos egyre kevesebb az ilyen kolléga. Eleinte furcsa volt, hogy az egykor tanárként tisztelt ember most elvben egyenjogúvá vált, de most már ez természetes.	Nem az aranyköpéseimről voltam híres, de nehéz is felidézni.	

A DZSUNGEL KÖNYVE

A Szegedi Nemzeti Színházban a múlt év novemberétől látható a *Dés László - Geszti Péter - Békés Pál* - féle zenés játék, A dzsungel könyve.

A magával ragadó előadás idősebb, ismeretebb színészeket (*Jakab Tamás - Balu, Borovics Tamás - Akela, Rácz Tibor - Csil, Fekete Gizi - Bagira*) és kezdőnek számító fiatal tehetségeket (*Bánvölgyi Tamás - Maugli*) is fel-

vonultat. Én először 8 évesen láttam a darabot, nem igazán emlékeztem már rá. A nézőtéren most is helyet kapott a fiatal generáció, ám a felnőttek legalább annyira élvezték a játékot. A taps alapján a legnagyobb sikert a Kát alakító *Járai Máté* aratta. Az elismerés persze kitűnő sminkjének és jelmezőnek (utóbbi *Földi Andrea* munkája) is szólt.

Aki netán lemaradt volna az eddigi produkciókról – vagy nem tud vele betel-

ni –, nem késő, hiszen **március 31-ig** még ötször lépnek a deszkákra a prózai tagozatosok és a tánckar tagjai majom, farkas, keselyű és még más állatok bőrébe bújva.

További információkhoz juthattok még a színházban, valamint annak honlapján:

nemzetiszinhasz.seged.hu.

Jó szórakozást!

U.K.

MEPHISTO SZEMEI

Jöttem végig az utcán. Átlagosnak tűnhettem volna barna nadrággal és barna bőrdzsekimmal, de most nem akartam az lenni.

Lépteim hangtalansága, tekintetem jegessége ijesztővé, sőt rémisztővé tettek. Az engem körülvevő „csöndburok” szinte fojtogatta az embereket. Nem szoktam ilyen lenni, de ezen az éjszakán azt akartam, hogy féljenek tőlem. Ijesztő akartam lenni. Akkor és ott jólesett látnom a járókelők szemében az értetlenséget. Nem tudatosult bennük, mi olyan ijesztő egy hétköznapi fiúban, hogy még eljönni sem mernek mellettem; de nem mertek. Tétován kikerültek, vagy homlokegyenest a másik irányba mentek tovább, mintha eredetileg is így akarták volna. Elmosolyodtam. Kegyetlenül, hidegen. Általában el szoktam fojtani magamban ezt az éneket, de most gyűlölettem a szokásosnál is jobban felizzott. Nem akartam korlátot szabni magamnak. Tombolni akartam, s kiadni magamból az indulatot, ezért hagytam, hogy ilyennek lássanak: hétköznapi, de félelmetesnek. Akik akkor láttak, még azt is elhinnék rólam, hogy öltem. Ez természetesen nem így van, de elhinnék. Az emberi elme oly’ aranyos játékszer: csak arról vesz tudomást, amit tudni szeretne, de ha rákényszerítik, hogy az igazat lássa, nem tud mit kezdeni a valósággal.

Ám vakmerőek mindig vannak. Például az a suhanc, aki tudni akart. Ostoba, a kíváncsiság túl veszélyes neki. Felém jött, igen, egyenesen felém. Ő nem érte be a félelemmel. Tudni akarta a rémület okát is. (Bolond.) Miért? Mert én úgy akarom! „Gyere csak, állíts meg, nézz a szemembe! Tedd meg, és a poklot mutatom meg neked!” Arca elborzadt, felsikított. Már futott volna, de nem engedtem. „Te akartál látni, hát láss! Nézd! Nézd a poklot, és reszkess!” Túlvittem képzelete korlátain. Remegett, úgy reszketett, hogy állni is alig bírt. Ahogy elmentem mellette, csupán mozdulatom szele ledöntötte erőtlen lábairól, pedig nem vagyok nagy testű. Egyáltalán nem. Csak ő a gyenge. Lelke, akár a tükör, mindent visszavert, amit nem akart önmagába engedni. Azzal persze nem számolt, hogy sokkal erősebb vagyok, mint amilyennek kinézek. Hiszen semmit sem tettem. A szemébe néztem, és megmutattam neki a valóság egy tört részét. A tükör összetört. Valami kellemes, jóleső érzés siklott át rajtam. Lelkem szörnyetege megízlelte a vért, és többet akar. A bennem szunnyadó gonosz vadászni kíván. Hát legyen!

Ma éjjel vadászni fogok! Vadászni ilyen ostobákra, mint amilyen ő volt, és megmutatom nekik Mephisto szemeit. Ma éjjel tombolni fogok!

Béres Mónika

A SIVATAGI SHOW

Vannak olyan kisfiúk, akik szuperhősöset játszanak, vannak, akik úrhajósat, és vannak olyanok is, akik magukban tologatják a matchboxot a homokozóban, miközben fröcsögő nyállal brümmögnek hozzá. Utóbbiak közül néhányan felnőtt korukban is valami hasonlót művelnek.

Történt egyszer, hogy az ifjú milliárdos autóversenyző *Thierry Sabine* egy verseny során eltévedt Líbia homokdűnéi között, ami majdnem az életébe került. Ekkor fogant meg benne a gondolat, hogy a sivatagi élethalálharcnak szervezett kereteket is lehetne biztosítani. Így indult útjára 1977-ben a Párizs - Dakar - rali.

A felnőtt kisgyerekek – immáron igazi autókkal, esetleg motorokkal vagy kamionokkal – nekivágtak a világ legnagyobb „homokozójának”, hogy megküzdjenek egymással és az elemekkel, majd végül elérjenek a Szenegál fővárosában, *Dakarban*, a Vörös-tó partján lévő célba. (A verseny történetében két kivétel volt a célt illetően: egyszer *Kairóba*, egyszer pedig *Fokvárosba* (!) kellett eljutniuk a résztvevőknek.)

A „sivatagi show” azóta legendává vált, s vitathatatlanul a tereprali szakág legnehezebb és legveszélyesebb viadala. A Szahara nem éppen a legalkalmasabb terep autós közlekedésre, pláne nem versenyzésre. Chott, erg, fes-fes, tevéfü, oued: csak egy pár tréfa a sivatag

tarsolyából, ami azonban egy versenyző számára végzetes lehet. Meg kell küzdeni az éjszakai fagyok és a nappali hőség közti hatalmas hőingással, a homokviharokkal, a veszélyes állatokkal, és még sorolhatnám. Ezen felül a térség feszült politikai helyzete miatt a helyi fegyveres szervezetek is állandó fenyegetést jelentenek. A polgárháborúk során lerakott aknáknak okozták már ralisok halálát is.

Jogos a kérdés, épelméjű-e az az ember, aki ezen veszélyek ellenére el-

indul a versenyen. A válasz egyértelmű: nem. Elég magasfokú örültség kell a nevezéshez. Azonban van abban valami megkapó, mikor 190-nel száguld az autó a vége-láthatatlan, hullámzó homoktengeren, vagy amikor a versenyzők egymásnak segítve vergődnek át a dűnéken. Ha valaki egyszer meglátja a sivatagi száguldás ezen szépségeit, örökre a rabja lesz. Nem egy hófehér hajú versenyzőt láthattunk idén is. Az évek előrehaladtával pedig egyre több nő is vállalkozik a megmérettetésre, *Jutta Kleinschmidt* személyében már női győztese is volt a Dakarnak.

Az idei rajt *Lisszabonban* volt, a kalandoroknak *Spanyolországon, Marokkón, Malin, Mauritánián* át

kellett elérniük a 7900 km-re levő célt.

Az autó- és motorverseny mindig veszélyes üzem, hát még a Dakar! A Szahara nem játék, ez sajnos idén is bebizonyosodott. Az újonc dél-afrikai motoros, *Elmer Symons*, a 4. szakaszon egy hatalmas esést követően életét veszítette, így az ő nevét is felírhatjuk a viadal áldozatainak listájára negyvenhetediként a sorban.

A végeredmény az autósoknál papírfórmát mutat, pedig a verseny elején még érett a meglepetés. A Volkswagen betlizett, így sorozatban 7. győzelmét szerezte meg a Mitsubishi a *Peterhansel-Cottret* párossal. A motorosoknál a francia *Despres* nyert, természetesen KTM-mel. A kamionosoknál a legnagyobb esélyes orosz

Forrás: www.dakar.hu

Chaguine kiesett, így a nagyrészt holland Stacey-Gotlib-der Kínderen trió ünneplhetett a végén.

A magyar autósport nem túl sikeres a nemzetközi porondon, kivéve a Da-

kart. Idén 4 autós, 3 motoros és 3 kamionos egy-ségünk indult. A Palik - Darázi páros a 27. helyre hozta autóját, a Szalay - Bunkóczi duó pedig a 33.-ra. A Kis - Czeplédi valamint a Kristóf - Simon egység sajnos feladni

kényszerült a versenyt. Kátai Péter motorosunk a szenzációs 22. helyet szerezte meg, míg Hermann Henrik és Dési János nem fejezte be a viadalt. A kamionosok közül mindenki szerencsésen célba ért, a Darázi vezette gép a 18.

helyen, míg Szallerék a 22., Szobiék pedig a 29. helyen.

Toncos

„PICKKELTEK” A PICK - RE AZ ÉGIEK?

A Magyar Kupából és a Bajnokok Ligájából való kiesés után a csapat vezetősége és a szurkolók is izgatottan várták a bajnoki idény folytatását.

A németországi kézilabda - világbajnokságból való kiesés után a Pick válogatott kézilabdásai is bekapcsolódtak a még Zoran Kurtes edző vezényelte felkészülésbe. Kilencedik helyen végzett csapatunk kiválóságai nem kaptak pihenőt - kivéve Puljezevics Nenad kapust, aki beinjekciózott derékával közel 60%-os teljesítményt nyújtott az összecsapásokon.

Jöttek az edzőmeccsek, ahol a fiúk felkészültségüket mutatták a folytatásra. A Debrecen elleni, vegyes érzelmekkel várt megmérettetésen sikerült jelentős fölényrel nyerni Bajusz Sándor 11 góljának, a kiváló csapatmunkának és kapusteljesítménynek, valamint Ilyés Ferenc visszatért góllövő kedvének köszönhetően.

Utóbbi átlövő körül még az őszi szezonban alakult ki kisebb igazolási botrány. A csapat vezetősége a világbajnokság végéig adott időt a menedzsernek, Szörnyi Attilának, hogy új csapatot szerezzen a játékosnak. Egy dubai egyesület jelentkezett is, ám az igazgatóság neveltje

érdekében elutasította az ajánlatot, esélyt adva Ilyésnek a javításra.

A sorban következő meccset már nyugodtan, önbizalomtól (túl)fűtötten várta a publikum és a csapat is. Több mint 100 szegedi szurkoló lelkesítő szavai és dalai csengtek a dunaújvárosi csarnokban - mindhiába. Az első félidőben hol ide, hol oda billent a mérleg nyelve, végül a szünetre az újvárosi fiatalok kétgólos előny birtokában mehettek pihenni. A második játékrészben semmi sem sikerült a vendégeknek. A hazaiak jól használták ki a szegediek eladott labdáit, előkészítetlen lövéseit, valamint a védekezési hibákat. Császár Gábor, Törő Szabolcs és Iváncsik Tamás - még szegedi szemmel is - gyönyörű játékaival sikerült elhúzniuk, majd beállt a szégyenletes 10 gólos különbség, mellyel a Dunafermek három év után először sikerült legyőznie a tavalyi kupagyőztest.

A csapat vezetősége az őszi, Veszprémben elsen-

vedett 12 gólos vereség óta mikroszkóp alatt figyelte az együttes munkáját. Rövid időn belül ismét összeült a „válságstáb”, és meghozták döntésüket: Zoran Kurtes trénerrel közös megegyezés alapján szerződést bontottak, a játékosoktól pedig megvonták éves juttatásuk tíz százalékát. A megüresedett edzői székbe a csapat eddigi balszélsőjét és másodedzőjét „ültették”. Vladan Matics, aki rengeteg játékos tapasztalattal és edzői diplomával is ren-

Botond és Sutka Norbert, akik mind megzörgettek az ellenfél hálóját. A 16 perc alatt mindössze két gólt kapó Sente Gábort a francia Milan Čalić váltotta a hazai kapuban, kettős nyírségi emberelőnynél a szegedi mester lehozta fiatal kapusát, hogy többen lehessenek a mezőnyben. Ezzel sikerült ugyan meglepni a labdát szerző nyírségit, de miután nagy szemekkel nézett az üres kapura, sajnos bedobta a játékszert. Mindez az eredményen nem sokat változtatott. A 60 perc letelte után a kijelző 38-26-ot mutatott.

PICK
Szeged

delkezik, a bajnoki év végéig fogja irányítani társai munkáját. Ez időre visszavonul játékosipályájától.

A volt szerb válogatott jól mutatkozott be első „kispados” meccsén a Nyíregyháza ellen. „Fiai” a változó teljesítményű első félidő után kitűnő játékot mutattak be, még az Ilyés - Vadkerti - féle kínaira is futotta. Biztos vezetésnél a fiatalok is lehetőséget kaptak a szereplésre. Pályára léphetett Lele Ákos, Ferenczi

A közönség vastapsban tört ki, majd a szokásos pacsizáskor egyes játékosok megköszönték a szurkolóknak, hogy kiementek a találkozóra. Hát igen. Ők is tudják, hogy nem igazán játszottak a tőlük elvárt, és tudásuknak megfelelő módon az elmúlt pár hónapban. Reméljük, ezzel a meccsel szebb jövő felé indult a csapat, és hamarosan bebizonyítják, van keresni-valójuk a bajnoki döntőn.

Hajrá Matke, hajrá fiúk!

Udvari Kriszta

ÍGÉREM

Ígérem, hogy máától kezdve
nyugton elaluszok,
Ígérem, hogy ismeretlen
ölekbe nem kuszkok,
Ígérem, hogy máától kezdve
nagy leckéket veszek,
Ígérem, hogy holnaptól
már főzeléket is eszek.

Ígérem, ha felkel a hajnal,
s álmos szemmel néz majd rám,
tündökölni fog csendjében
arany szívű füvolám.
Ígérem, ha egy percig is
a zokogó erdőben ülhettek,
reményhajtást csendben hozó
kedves fákat ültetek.

Ígérem, egy fekete éjben
látni fogod halvány sziluettet,
s együtt dúdolunk majd ketten,
úgy kacagunk bús duetten.
Ígérem gyászfátylam arcom
örök időig eltakarja,
de ha szellemed simítja lelkem,
fényem újra megláthatja.

Ígérem, ott leszek pontban
díszbe öltözött óránkon.
Ígérem, fékezem magam,
vasrúd lesz a porázom.
Ígérem, én megtartom
szavaim, itt felsorolva...
Óh, mily örült vagyok! Bár ennyi
Ígéretem ne lett volna!
Ne higgy nekem, hazug vagyok! Örült fényben játszok,
S mégis, érzem, heves szavaimra féltve vigyázok!

Utószó, vagy ilyesmi... Csalódtam
Narancsfényű álmot láttam
egy zord feketében,
cseppnyi jót se láttam
harmatok hevében,
borult egek zúgtak
kergető napfényben.
Csalódtam magamban.
e szeplősszívű lényben.

Nashira
Szeged, 2006. 10. 03.

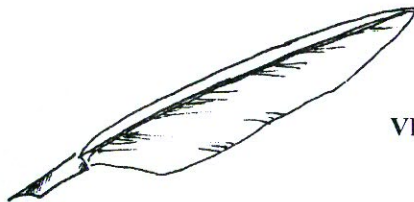
EGY FA

Ülök egy fa alatt, s hallgatom a szelet,
Mit suttog, mesél, fecseg.
Kisveréb csivitel, de csend van.
Magam vagyok, csak a levelek susognak halkan.
Hozzáérek, s érzem,
Mint áramlik az élet testében.

Az aranyfényben fürdő smaragd levelek,
Mind csak játszanak és mesélnek.
Kisveréb csivitel, de csend van.
Magam vagyok, csak a levelek susognak halkan.
Átkarolom térdem, és nézek fölfelé.
Nem is az eget, hanem csak úgy fölfelé.

Megszűnik minden baj és rohanás,
Jó itt. Itt, ahol senki sem bánt.
Kisveréb csivitel, de csend van.
Magam vagyok, csak a levelek susognak halkan.
Becsukom a szemem, hallgatom a mesét,
És azt a távoli, messzi zenét.

Jessica Angel

VETKŐZIK AZ ÉJJEL

A kéj mámorában
vetkőzik az éjjel.
Farkasszemet nézünk
vaksi szenvedéllyel.
Birtokol a látszat;
feloldozom magam:
teljes tisztaságom
Jégvirágnak adjam.
Puszták papirosa
röpteti ajkamat,
Tenger hullámának
látom már magamat.
Meztelenszép éjbe
gyermeket remélünk,
s vígan lázadozva
lopott táncot élünk.

Nashira
Szeged, 2006. 09. 26.

EGÉSZSÉGÜNKRE!

Most, hogy itt a tél és az ezekkel elengedhetetlenül együtt járó hidegfront, szervezetünk legyengül, és nehezebben veszi fel a harcot a betegségekkel. Ilyenkor rendszerint (legalább is én) teát iszunk. De mi is valójában a tea? Miért isszuk?

A tea nem más, mint egy „korty” történelem. Hatalmas karriert futott be, ma csaknem világszerte ismerik. A legenda szerint i. e. 2700 körül egy kínai császár, bizonyos *Sen-nung* fedezte fel ezt a korát meghaladó italt. Mikor a császár ivóvizét forralták, egy hirtelen szélhőkés leveleket sodort le egy bokorról, amelyek a vízbe esve megízestették, és befestették azt. A víz finom illata felkeltette a császár érdeklődését, és belekóstolt a gőzölgő folyadékba. Miután megismerkedett a tea őseivel, bevezette országában a teaivás kellemes hagyományát. Bár mindez csupán legenda, annyi bizonyos, hogy a tea *Kínából* származik. Hódító útjára i. e. 200 körül indult, de Európába csak a 17. században jutott el. Igazi teának tulajdonképpen csak két fajtát ismernek el: a zöld teát, és a feketét. Mindkettő a *Camellia sinensis* néven ismert bokor leveleiből származik, és csupán annyi közöttük a különbség, hogy míg a zöld teát egyáltalán nem erjesztik, addig a feketét igen. Kettőjük között helyezkedik el (mármint erjesztés szempontjából) az oolong tea, amit bizonyos kultúrákban igazi teaként is elfogadnak. Ma már persze több ezer

teafajtát ismerünk, és legjelentősebb termelőhelyük még mindig Keleten van. Még valami, ami engem egészen letaglózott: a fekete tea, ellentétben a zöld teával tulajdonképpen enyhe méreg!

A tea főként 3 tényezőnek köszönheti fennmaradását: az ízének, a gyógyászatban elért jelentős sikereinek, és az ezeknek köszönhetően kifejlődött kultúrájának. Ami a kultúrát illeti, nincs két olyan ország, ahol egyformán készítenék vagy fogyasztanák a teát. Japánban külön szertartás övezi.

Először is a vendéglátó megbeszéli a teamesterrel a lehetséges vendégek számát (minimum 5, maximum 7 fő). Ezután a

Honnan származik? Egyáltalán milyen teát fogyasszunk, ha fáj a fejünk, milyen, ha megfáztunk? Gondolom, a nagymamák és anyukák tarsolyában van egy-két recept, de ha mégsem, akkor ezúton remélem, segítek nektek.

vendégek megérkeznek, és felkészülnek a szertartásra, majd mély meghajlással – amit az alacsony ajtó is megkövetel – nesztelenül bevonulnak a teamester jelére a teaházba, meghajolnak az Ikebana (japán virág-

nélkül. Az nincs megszabva, hogy mennyi teát igyanak. Miután megitták, amit akartak, csendes társalgásba merülnek, majd a teamester jelére távoznak. *Kínában* régen hasonlóan bonyolult, a harcművészetekhez kötődő szertartásokba bocsátkoztak, bár a hangulat kissé oldottabb volt. A többi országban azért ennyire nem bonyolult, és a japánok se csapnak mindig ekkora hűhót. *Tibetben* kecsketejjel leforrázott sós zöldteával várják a vendéget. Angliában is tejjel, vagy tejszínnel hígítják a nedűt, többnyire délután szakítanak egy kis időt a hagyományra. Indiában bármerre jár az ember, az utcán mindenhol belebotlik a teaárusok bódéiba. Az oroszok a szájukba vett cukorral fogyasztják a forró italt. A vizet egy úgynevezett szamovárbá töltik, majd amikor elkezd formi, ráöntik a tealevéltre, vagy essenciára. Magyarország később csatlakozott a teafogyasztó népekhez, és még viszonylag kevesen fogyasztják, de aki rendszeresen, az igényesen teszi.

V. Lilla

rendezés) előtt, és leülnek a számukra kijelölt helyre. Ekkor teaszüteménnyel kínálják őket, hogy még szomszabbak legyenek, majd a teamester egy bambusz-söprével teaport söpör egy bögrébe, összekeveri egy kis vízzel, és ebből a sűrítményből minden vendégnek tölt egy kicsit. Minderre még forró vizet öntenek, és elfogyasztják. A teát tilos felhőrpíteni, ehelyett három kortyban kell meginni, mindenféle ízesítés

Gyógyteák

A máj erősítésére és tisztítására

2 rész máriatövis gyümölcs aprítva, 2 rész fészekvirágtató (!) gyökeres gyermekláncfű, 1 rész csalánlevél, 1 rész nyírfalevél, 1 rész fészekvirágtató (!) aranyvessző.

1 teáskanálnyi keveréket forrázzunk le 2,5 dl vízzel! Lefedve hagyjuk állni kb. 15 percig! Szűrjük le, és máris fogyasztható naponta 3 alkalommal, 3-4 héten át. A máj az egyik legfontosabb méregtelenítő szerv, ezért ezt a kúrát évente két alkalommal érdemes elvégeznünk.

Stressz oldására

2 rész komlóvirág, 2 rész macskagyökér, 1 rész mentalevél, 1 rész hibiszkuszvirág, 0,5 rész citromfű, 0,25 rész orbáncfű.

Keverjük össze (1 teáskanálnyiit használjunk egy csésze forró vízhez), hagyjuk 10 percig állni, majd szűrjük le! Ez a tea ízesítésre szorul: mézzel, citrommal, esetleg egy kis málnalevéllal kellemes esti teát készíthetünk belőle. Éjszakára igyunk egy csészével!

Meghűlésre

1. Egyenlő arányban keverjük össze kamillát, hársfát, csipkebogyót és csalánlevelet! Egy púpozott teáskanálnyiit tegyünk egy csésze (1,5 dl) vízhez, öntsük le meleg, de nem forró vízzel; áztassuk a keveréket 15 percig! Naponta három alkalommal fogyasszuk, 1-2 héten át! A keveréknek megelőző hatása is van.

2. 1 rész bodzavirág, 1 rész csipkebogyó, 1 rész citromfű, 2 rész málnalevél. 1 liter forró vízhez tegyünk egy evőkanálnyiit a teakeverékből, majd hagyjuk állni 5 percig! Szűrjük le, tegyük termoszbba, naponta 3-5 csészényit igyunk belőle 1-2 héten át! Ízesíthetjük mézzel is!

A fejfájás megszüntetésére, enyhítésére

2 rész apróra vágott fűzfakéreg, 1 rész borsmenta.

Forrázzunk le 1 teáskanálnyiit a keverékből egy csésze vízzel, várjuk meg, míg kihűl, majd szűrjük le! Makacs fejfájás esetén, egyenletesen elosztva 4-5 csésze is megiható a nap folyamán.

Mit kérjünk a teaházban?

- **Fekete, keveretlen:** Assam (India), Ceylon (Sri Lanka), Darjeeling (India), Keemun (Kína), Nilgiri (India), Sikkim (India), Yunnan (Kína)
- **Népszerű fekete keverékek:** English Breakfast - Angol Reggeli, Irish Breakfast - Ír Reggeli, Russian Caravan - Orosz Karaván
- **Ízesített (fekete és zöld):** Jasmine (Kína; zöld, jázmin virágokkal ízesített), Earl Grey (nemzetközi; fekete, bergamottolajjal ízesített), Lapsang Souchong (Kína és Taiwan; fekete, füsttel ízesített)

- **Oolong:** Ti Kuan Yin [Tai Guanyin] (Kína belső területei), Formosa Oolong (Taiwan, számos változat), Pu-erh (Kína)
- **Zöld:** Gyokuro (Japán), Spider Leg (Japán), Mattcha (Japán; a teaszertartás során használják), Sencha (Japán), Hojicha (Japán), Genmaicha (Japán), Longjing [Lung Ching, Dragon Well] (Kína), Baozhong (Kína), Gunpowder (Kína)

Remélem, megjött a kedvetek egy kis teázáshoz. További recepteket és érdekességeket találhattok még a www.tea.lap.hu oldalon. Kellemes teázást!

V. Lill (datolya)

ELGONDOLKOZTÁL MÁR A KÖVETKEZŐ KÉRDÉSEKEN?

• Miért rendelnek emberek dupla sajtbургert, nagy krumplit és hozzá light kólát? • Miért van rokkantparkoló a korcsolyapálya előtt? • Miért van az, hogy a pizzafutár hamarabb megérkezik bárhova, mint a mentő? • Miért nem tudják a nők csukott szájjal kifesteni a szempillájukat? • Miért olyan hosszú a „rövidítés” szó? • A Windows kikapcsolásához miért kell a Start menüt használni? • A citromlé miért tartalmaz mesterséges aromákat, és a mosogatószer miért valódi citromlével készítik? • Miért nincs egér ízű macskaeledel? • Miért van kutyaeddel javított ízzel? Ki ellenőrzi? • Eutanáziánál miért sterilizálják az injekcióstűt? • Biztos hallottál már a repcsik törhetetlen fekete dobozáról. Miért nem készítik az egész repcsit olyan anyagból?	• Miért nyomja az ember erősebben a távirányító gombjait, mikor csak az elem kezd kimerülni? • Miért kell kimosni a törülközőket? Elvileg tiszták vagyunk, amikor használjuk. Nem? • Miért van sisak a kamikaze pilótákon? • Vajon örülnek az analfabéták a betűtésztnak a levesben? • Amikor az ember felfedezte, hogy a tehenek tejet adnak, vajon mit kereshetett ott valójában? • Ha a szótárban egy szó rosszul szerepel, honnan lehet azt tudni? • Noé vajon miért nem csapta le azt a két hülye szúnyogot? • Ha veszek egy új bumerángot, hogyan dobom el a régit? • Éjjel-nappal nyitva tartó építmények ajtaján miért van zár? • Miért szoktunk visszajönni a nyaralásból?

Internetes körlevél

PÁLYÁZAT

A csacsi-pacsi játék kedvelt szórakozása volt a pesti kávéházi íróknak. Sárközi Mátyás így ír erről a naplóregényében (Levelek Zugligetből): „Az ifjúság meg van veszve egy csacsi-pacsi nevű játékkal. Ezzel szórakoznak egész nap a New York-palota minden emeletén. Két sort kell kitalálni, aminek csak az első betűje különbözhet.” A legszellemesebb csacsi-pacsi szövegek máig a pesti nyelvi folklór részét képezik, melyek közül alább néhányat példaként felsorolok.

Ez a lány foglalt, egy fiúval jár: Márta másé, már Tamásé.

A próféta öregszik, ámbár erdei állaton térdhajlítva nyugszik: Mohamed vénül, noha medvén ül.

Magyar hegyvidéki nő ülőalkalmatossága gyatra: kékesi lány, széke silány.

Van fél tucat öreg baromfi, és magukat sokkal szebbnek képzelik: él vén hat tyúk, vélvén, hattyúk.

Rokonszenves férfi gyógyszerész: szimpatikus him patikus.

A cél az, hogy a pályázók írjanak ezekhez hasonló sorokat, melyek témájának kapcsolódnia kell a Ságvárihoz.

A pályázatot beküldte: Bús Enikő, 12/f

Felügyelő tanár: Csiszár Imre **Főszerkesztő:** Gát Ákos Bence (11/f) **Felelős szerkesztő:** Udvari Kriszta (11/b) **Írók:** Bialkó István (11/f), Béres Mónika (10/b), Csüllög Anna (12/d), Furdek Izabella (10/b), Fischer Tamás (11/d), Gát Ákos Bence (11/f), Patyi Zsófia (10/c), Szatmári Tamás (11/a), Varga Lilla (9/c) **Grafika:** Marsi Gabriella (10/b)